

Qui hi ha darrere l'article de Politico contra Puigdemont?

written by Josep Sort | 2 de gener de 2017

La polseguera aixecada per l'article "[12 people who will \(likely\) ruin 2017](#)" (12 persones que -probablement- arruïnaran el 2017) i que porta un cinematogràfic avant-títol, "Dirty dozen", inspirat sense dubte en la pel·lícula traduïda aquí com "Els dotze del patíbul" (1967), publicat avui al diari digital **Politico.eu**, ha estat, com no podia ser d'una altra manera, més que notable. De fet, ha esdevingut la peça més llegida de l'edició.

En ella, es relacionen dotze personatges que es considera que dificultaran l'estabilitat política europea al llarg d'aquest any que tot just s'ha iniciat.

Concretament, en la llista, i per aquest ordre apareixen: 1. els editors de la premsa groga (tabloides) britànics, 2. els propietaris dels clubs de futbol de la lliga xinesa, 3. Michael Flynn, candidat escollir per Trump, per ser el seu conseller de seguretat nacional, 4. Beppe Grillo, líder del populista moviment de les cinc estrelles, d'Itàlia, 5. Jaroslaw Kaczynski, ex-primer ministre de Polònia i líder de l'anti-europeista i conservador Partit de la Llei i la Justícia, 6. Carles Puigdemont, President de la Generalitat de Catalunya, 7. Wilbur Ross, el candidat a ocupar la Secretaria de Comerç de la futura Administració Trump, 8. Els hackers russos, 9. Nicolas Sarkozy, 10. Martin Selmayr, cap de gabinet de Jean Claude Juncker, president de la Comissió Europea, 11. Margrethe Vestager, la comissària de la competència de la Unió Europea, danesa, i 12. Geert Wilders, líder del Partit de la Llibertat, d'Holanda, clarament anti-islamista i anti-immigració.

No cal dir que, a Catalunya, el motiu de l'enrenou, que ben segur durarà uns quants dies, és la presència en l'esmentada llista, i al costat de persones tan polèmiques com algunes de les citades, de Carles Puigdemont. La justificació d'aquesta presència és la següent:

“Catalunya, la pròspera i, alguns dirien, regió solipsista al nord-est del país, se segueix distanciant d'Espanya. Carles Puigdemont, president del govern regional català, està intentant fer un referèndum sobre la independència respecte Espanya el proper any.

Tant el govern espanyol com el Tribunal Constitucional insisteixen que aquest moviment seria jurídicament inadmissible, atès que els afers que afecten tots els espanyols només poden ser decidits per tots els espanyols i no només per alguns d'ells.

Així, el procés d'autodeterminació -que és com el veuen els polítics separatistes- posa el govern de Madrid i l'administració catalana en una via de col·lisió tan espectacular com qualsevol enfrontament entre el Real Madrid i el Barcelona. I això obligarà les institucions europees i els altres governs europeus a prendre partit.

Atesa l'existència de molts secessionismes arreu del continent, és dubtós que cap estat membre es decanti pel bàndol català. Però, certament, molts voldrien evitar ser preguntats.

El corresponsal preferit d'Aznar

Entre les moltes reflexions que suggereix el text, com per exemple, el fet que subratlla clarament l'argumentari legal o jurídic, emprat pel bàndol espanyol, i ignorant el democràtic, propi del bàndol català, destaca també la darrera frase, que deixa entreveure una incertesa sobre quin posicionament podrien adoptar alguns estats membres al respecte.

Paradoxalment, l'autor del text és el periodista **Tunku Varadarajan**, (1962), nascut a Delhi (Índia), però que fa anys compta amb passaport britànic. Amb una llarga carrera professional, com a corresponsal internacional, va ser-ho a Madrid del venerable diari **The Times**, entre els anys 1996-97, període en el qual, a més d'esdevenir un apassionat seguidor del **Real Madrid**, també reeixí en convertir-se en, segons va escriure el periodista espanyol Felipe Sahagún en el seu [bloc](#), *“corresponsal de preferència de la Moncloa de Aznar, quien le llegó a invitar personalmente a acompañarle en el avión presidencial”*, un privilegi que cap altra corresponsal estranger va obtenir.

Cal tenir en compte, també, que Aznar, un cop va deixar la presidència del govern, no va trigar a fitxar per l'imperi mediàtic encapçalat pel magnat **Rupert Murdoch**, com a membre del seu Consell de Direcció, i naturalment cobrant quantitats milionàries. Un imperi mediàtic que compta entre les seves joies, precisament el ja esmentat diari The Times.

Una coincidència que permet preguntar-se si, és possible que Aznar pugui tenir res a veure amb aquest article del seu antic corresponsal preferit.